

וסידרה שניה היא ולד חטאת, תמורת חטאת, ומתו בעליה, שאינן שייכות כי אם ביחיד-

אינן בציבור, ולכל הפחות שנים מהן אינן בציבור, כמבואר.

אלא, שמע מינה: ילמד סתום מן המפורש, מזה המפורש ביחיד דוקא ולא בציבור, אף על פי שיש ביניהן אחת או שנים השייכות בציבור.

אף סתום — ביחיד ולא בציבור.

זהו טעמו של רבי שמעון. ואילו רבי יהודה חולק עליו בסברא זו, וסובר שאף על פי שיש בתוך הארבע מקצתן שאינן שייכות בציבור, מכל מקום, לא נמסרו כמקשה אחת או ביחיד או ביחיד וביבור, ומי מהן היכולה להיות בציבור, תמות, אף על פי שיש מהן שאינן שייכות בציבור.

מתניתין:

אחרי שהתבאר ההבדל בין קרבן יחיד לקרבן ציבור, מבארת המשנה ההבדל בין תמורה ובין קדשים רגילים, דהיינו, בהמה שנתקדשה בתחילת הקדושה.

חומר בקדשים מבתמורה, וחומר בתמורה מבקדשים.

ומבארת המשנה: **חומר בקדשים מבתמורה:**

א. שהקדשים עושין תמורה, ואין תמורה עושה תמורה, כמבואר לעיל במשנה [יב א] ובגמרא [יג א], משום שנאמר [ויקרא כז] "ותמורתו" ודרשינן: ולא תמורת תמורתו.

ב. הציבור והשותפין מקדישין, אבל לא

ועתה, אף על פי שנשתכח מהן איזו היא ההולכת למיתה, על כל פנים, וליחזי, הרי אפשר לבדוק, זו החמישית שנמסרה עליה ההלכה שתמות, **בהי סידרא גמירי להו,** לאיזה "סידרה" היא שייכת, **אי ביחיד,** אם היא שייכת ל"סידרה" של השלש שאינן שייכות כי אם ביחיד, **אי בציבור,** או לסידרה של השנים השייכות גם בציבור-

ואם היה זכור להם שאותה המתה היא מן הסידרה של השייכות ביחיד וביבור, אחת משתייהן, יגזרו מיתה רק על השניה באותה סידרה, ואילו השלש שבסידרה האחרת תשארנה בהלכתן שהן רועות ולא מתות [אפילו ביחיד!]. ואם היה זכור להם שהיא מן הסידרה של השייכות רק ביחיד, אחת משלשתן — יגזרו מיתה רק על שנים האחרות באותה סידרה, ואילו השנים שבסידרה האחרת תשארנה בהלכתן שהן רועות ולא מתות. ולמה גזרו מיתה על כל החמש?

ומתריצין: **שתי שכחות שכחו!** שכחו מאיזו "סידרה" היא, וגם שכחו איזו היא! ולכן גזרו מיתה על כל החמש.

ועתה מסיימת הגמרא דברי רבי נתן:

זכיון ששכחו הכל, הלכך: **קשיא להו,** אותם חכמים שהיו בימי יהושע התקשו בכך, אם ההלכה נאמרה גם בציבור, והחליטו הדבר על פי סברא זו: **אי פלקא דעתך,** שההלכה שארבע מהן רועות נאמרה גם בציבור, איך יתכן לומר כן? **הנך מי איתנחו בציבור?** וכי כל הארבע יתכנו בציבור, הלא שלש מהן